

Притчі Лао-Цзи

**Записані
Анною Зубковою
Під редакцією
Володимира Антонова**

**Переклад з російської
Ірини Войтенко та
Миколи Квасниці**

Ці притчі записані зі слів Лао-Цзи та розповідають про те, як Він навчався у Великого Хуан-Ді.

В них йдеться про ступені духовного Шляху, який має пройти душа для розуміння Де та Дао.

Зміст

Передмова	4
Притча перша: Поступися дорогою мурасі!	6
Притча друга: Побудуй Небесний Палац у своєму духовному серці!	10
Притча третя: Слухай Одкровення Великої Тиші!	15
Притча четверта: Заглянь за обрій!	20
Притча п'ята: Великий Імператор Піднебесної Хуан-Ді	22
Притча шоста: Знайди Скарб!	28
Притча сьома: Випробування не закінчуються до кінця Шляху	33
Притча восьма: Уроки цілительства Хуан-Ді	40
Притча дев'ята: Перлини Мудрості - це насіння, яке може дати сходи	47
Притча десята: Про гордість, смиренність, вміння розчинятися і про Злиття з Дао	53
Притча одинадцята: Уроки пізнання Безсмертя	59
Притча дванадцята: Народження Безсмертного Лао-Цзи	66
Післямова	67
Рекомендована література	70

Передмова

Лао-Цзи їхав на віслючку. Він нікуди не поспішав. Він їхав і слухав. І, якщо слова приходили і склалися в закінчені фрази, він записував почуте.

Лао-Цзи не обирав шлях. Він надав це Богу і віслючку. Безмежний Божественний Океан оточував Собою Лао-Цзи та його віслючка — і підказував чутливому віслючку, куди йому йти.

Серце Лао-Цзи було сповнене Великого Прозорого Спокою. Він слухав цей спокій. Адже Велика Тиша наповнювалася, коли в цьому була необхідність, — словами від Дао і Де.

Так Лао-Цзи пізнавав Премудрість про сенс життя та про закони, завдяки яким люди можуть жити, не порушуючи гармонії ні земного, ні Небесного. Також — про ступені сходження «від землі — до Неба». Або — точніше — від «земного» — до Небесного, тобто до Божого, до Найпервиннішого.

Він слухав про Велику Любов, під керуванням Якої, вершиться взаємодія інь та янь, про те, як проявляється Любов Дао до кожної істоти, як Де няньчать і вирощують душі всіх істот, про те, як пізнати Дао і як жити тому, хто хоче все це досягнути на власному досвіді та досягти *Великої Межі* — стану, в якому є тільки Початковий Океан, що створює все і включає в Себе кожного, хто Досяг-

нув — цілком. Цей Живий Океан Найпервиннішої Найтоншої Свідомості — і є Дао.

Лао-Цзи записував те, що чув. Книга «Дао-Де-Цзин» поступово складалася...

... Лао-Цзи давно вже залишив свою почесну посаду зберігача архівів — посаду, яка приносила пошану людей та непоганий грошовий дохід. Тепер же він став вести самотнє життя, що дозволяло йому завжди бути зі своїм Учителем Хуан-Ді.

Хоча він жив у матеріальному світі, але дивився не на нього, а в *Глибини*. Він дивився зі світу матерії — туди, звідки все матеріальне було проявлене: у світі Божественного Світла і Великого Прозорого Спокою.

Там — його не втілений Вчитель і Друг Хуан-Ді завжди на нього чекав.

Лао-Цзи бачив Його не очима тіла, а очима душі: очима розвиненого люблячого духовного серця.

Адже тільки душа, яка стала Світлоносною Любов'ю та Прозорим Спокоєм, може бачити Де і Безмежне Найтонше Дао — і безпосередньо спілкуватися з Ними.

Іноді Лао-Цзи бачив Обличчя свого Вчителя Хуан-Ді. Іноді — відчував Його присутність, як Любов і Спокій, Які обіймають душу зовні і проникають зсередини. Або — як прозорий Потік Сили, що піднімається з *Глибин*.

Вони тепер завжди були разом: людина на ім'я Лао-Цзи та Представник Первинного Дао на ім'я Хуан-Ді.

Хуан-Ді був для Лао-Цзи найближчим Другом, наймудрішим Співрозмовником, найголовнішим Учителем.

Іноді картини з далекого минулого Китаю поставали перед Лао-Цзи. І він відчував себе учасником подій того давнього свого земного життя, в якому він був особистим учнем Великого Імператора — Хуан-Ді.

Іноді ж — слова Одкровенень лилися рікою.

Але бувало й так, що за цілий день Лао-Цзи записував лише одне речення. Але на багато днів воно давало можливість занурюватися в медитації Злиття з Де і Розчинення в Дао.

Лао-Цзи поступово зникав так жити: завжди з Хуан-Ді — у нерозривній Єдності з Ним.

Він тепер дивився на світ Очима Хуан-Ді, оцінюючи людей і події — з Його позиції.

Іноді вони разом мовчали... Іноді запитання змінювали відповіді в живому діалозі.

Вони були завжди разом: учень та Вчитель.

... Хочете дізнатися, як все починалося, як відбувалося та як закінчилося?

Притча перша: **Поступися дорогою мурасі!**

Хранитель архівів імператорської бібліотеки на ім'я Лао-Цзи йшов дорогою і вдавався до роздумів про те, що прочитав сьогодні. Думки захопили його увагу, і він не дивився собі під ноги.

Раптом він почув слова: «Поступися дорогою мурасі!»

Лао-Цзи опустил погляд — і побачив, що його нога ледь не опустилася на маленьку мурашу, що поспішала до мурашника. Він обережно переніс

ногу через мурашку і озирнувся, щоб побачити того, хто заговорив з ним. Але довкола... нікого не було видно!

— Хтось тут є?

— Так! — відповів Невидимий.

Хто Ти?

Твій Учитель!

— Ти — Безсмертний, що пізнав Дао?

Так!

— Чому ж я не бачу Тебе?

— Тому, що дивишся навколо — лише очима тіла та ще й під ноги забуваєш дивитися!

— Як мені побачити Тебе?

— Потрібно дивитись очима серця — духовного серця!

Але як?

— Не поспішай: почнемо все по порядку. Отже, ми говорили про мураху.

— Це має значення?

— Так! Все має значення і призначення! Життя кожної мурашки, кожного черв'ячка, кожної пташки і кожної рослини — не є «даремною випадковістю». Вони, як і ти, знаходяться тут по Волі Дао! Їхні життя теж служать розвитку Всесвіту! І той, хто не навчився з повагою ставитися до життя будь-якої втіленої тварини, той не зможе зробити наступний крок на Шляху до пізнання Дао.

Багато людей зараз на Землі наче впали в шаленство! Безсердечність почала панувати у світі: вони вбивають звірів, винищують птахів і руйнують пташині гнізда, виловлюють усіх риб з озер, річок і морів — заради харчування їхньою плоттю! Вони знищують, вирубуючи та спалюючи без потреби, дерева! Безглузде винищення безне-

винних істот веде до перетворення жорстокості — в "норму"! Шкідливе для себе — такі люди стали вважати «корисним»! А в тому, що справді корисне, вони «не бачать сенсу»...Так втрачається Істина! Так губиться пам'ять про Гармонію, покладену Дао в Закон існування і розвитку всього! Така поведінка людей суперечить їх істинним інтересам, вони ж не знають про це!

Але люди можуть почати виправляти свої життя, дотримуючись принципів Любові та Гармонії!

І ти, якщо захочеш, можеш допомогти їм дізнатися про Закон Дао: про принципи, за якими все має існувати у Всесвіті. Той, хто знає цей Закон, — може знайти спокій, радість і гармонію в житті.

— Чому Ти вибрав саме мене?

— Нас багато що пов'язувало у твоєму минулому житті на Землі! Трохи пізніше Я нагадаю тобі про все найважливіше з того.

Тому, хто вже одного разу здолав увесь Шлях, легко все згадати! Тобі для цього знадобиться зовсім небагато часу та зусиль!

— Чому я знову народився тут? Чому не пам'ятаю про сходинки Шляху?

— Ти прийшов у це втілення з особливим призначенням. У тебе є завдання: ти допоможеш багатьом людям дізнатися про сенс їхнього життя і про те, як правильно жити! Ми з тобою напишемо книгу про Дао та Де! Згоден?

— Як же можна відмовити Богам?

— Дуже навіть просто! Так чинить безліч людей, відвертаючи від Небесного своєї погляди. Вони дивляться тільки на вигоди від матеріального

життя, опиняючись таким чином у полоні матеріальних речей...

То ти згоден Мені допомагати?

— Так! З превеликою радістю!

— Ловлю тебе на слові: це ж не буде легко!

— Дозволь мені побачити Тебе! Назви мені Твоє Ім'я?

— Мене звать Хуан Ді. Я — назавжди — твій Вчитель! У тому числі, Я був твоїм Вчителем уже багато століть тому, коли ти жив у тілі поруч зі Мною, що втілювався — і навчався у Мене!

І зараз Я знову готовий бути поряд з тобою доти, поки ти сам цього хочеш, хоч до останнього подиху твого тіла!

Ми можемо з тобою дещо корисне зробити на Землі! Ти напишеш книгу — і Моє прадавнє Вчення знову зазвучить для людей Піднебесної! Твої слова, подібно до стріл з Обителі Сокровених Знань, будуть потрапляти в позначені для цього цілі — протягом тисячоліть!

Це не означає, що імператори та воєначальники відразу почнуть слідувати нашим порадам. Це не означає, що селяни, чиновники або торговці разом змінять свої життя відповідно до мудрих принципів. Але, все-таки, ті, хто почують і зрозуміють, — матимуть можливість знайти Шлях пізнання Величі Дао — і подолають цей Шлях!

...Лао-Цзи слухав Хуан-Ді — і неначе народжувався заново! Любов, що з'єднає Вчителя з учнем, залила Спокоєм та Блаженством серце Лао-Цзи. Він побачив м'яке світло, що переливається, Яке, сяючи, немов промені сонця в чистій прозорості води, — склалося в образ Великого Вчителя Хуан-Ді.

Лао-Цзи хотів кинутися до ніг Учителя, але здатність бачити Хуан-Ді... покинула його так само раптово, як з'явилася...

— Не переймайся! На сьогодні достатньо! Продовжимо завтра. А тепер — відпочинь...

Притча друга: **Побудуй Небесний Палац у своєму духовному серці!**

Лао-Цзи повільно йшов стежкою.

Невидимий для очей сторонніх, поряд із ним був його Вчитель Хуан-Ді.

Не почув би їхню бесіду випадковий зустрічний.

І нічого незвичайного не побачив би, той хто спостерігав за ними.

Лао-Цзи поступово знову набував здатність і бачити, і чути свого Вчителя.

— Як ти приходиш сюди з покоїв Дао? — запитав Лао-Цзи.

— Це легко! — засміявся у відповідь Хуан-Ді.
— Це набагато простіше, ніж увійти до Дао!

Хуан-Ді з посмішкою продовжив:

— Любов з'єднує так міцно, що навіть смерть тіла не може цей зв'язок зруйнувати! Все, що ми щиро любимо, надійно зберігається в пам'яті душі!

Я пам'ятаю тебе! Згадай і ти тепер про життя зі Мною в тому твоєму втіленні... Згадай про *Дім*

Всезагальний, де знаходять Єдність — Ті, хто пізнав Дао!

Той, хто хоча б одного разу входив у таке Злиття в Обителі Всіх Досконалих, той зберігає отримані навички назавжди. І ця пам'ять пробує одного разу душу — і знову покличе стати на Шлях, що веде до входження до Злиття з Дао і до зміцнення такого Злиття! Як річка прямує до моря — так і така душа, знову народившись у світі матерії і в ньому подорослішавши, прямує до Безкрайності Дао! Такі душі шукають ту Єдність, в якій і знаходять своє Найвище Щастя! Якщо зібрати всі задоволення у світі матерії і покласти їх на чашу терезів, то їх не можливо порівняти з тим Великим Щастям!

Мудрий обирає Дорогоцінність Злиття з Дао! Він віддасть перевагу цьому Щастю — усім задоволенням матеріального світу.

— Ти можеш знову відтворити своє тіло, щоб я міг тебе обійняти? — попросив Лао-Цзи.

— Я можу все! Але ти краще обійми Мене без участі наших тіл. Зроби це руками свідомості, душі! Я не балуватиму тебе «дивами для немовлят»! Скоро ти все згадаєш. І те, що ти зараз сприймаєш як дива, буде твоїм звичайним знанням та образом життя.

А поки — обійми Мене міцніше, Мій любий!

... І Прозорий Лик, який мав і Обличчя і Руки Великого Хуан-Ді, Сам простягнув Руки, щоб обійняти Лао-Цзи.

...Яскравість дотику душ була незрівнянно сильніша, ніж подібні обійми з втіленими людьми...

Тепер Учитель та учень з'єдналися душами.

Той, хто спробував таке, — розуміє значущість даної події.

А для того, хто цього не спробував, подібне може статися попереду.

... Хуан-Ді продовжив урок:

— Тепер згадуй, що треба зробити, щоб стійко перебувати в Небесному Палаці, який ти маєш створити зі свого середнього дань-тяну. Там — ти завжди зможеш бачити і відчувати Мене!

Пам'ятай завжди: безліч матеріальних об'єктів і низка подій — все це є лише зовнішнім проявом життя. Розум людини ковзає від одного зовнішнього об'єкта чи події — до іншого. Він розглядає минуле або мріє про майбутнє... Але можна підкорити розум і навчити його спокою! Для цього слід звернути увагу від зовнішнього — на внутрішнє...

Це відбувається, якщо розум занурити в середній дань-тян, або, що те ж саме, в чакру анахату.

Потім тут може бути розчищений простір і створений Небесний Палац душі, де тоді зможе жити також — Частиною Себе — і Нескінченна Божественна Свідомість Дао.

Іншими словами, у широких *глибинах* розвинутого духовного серця має бути побудований *Небесний Палац* для Дао!

І тоді можна буде й самому жити у *внутрішніх покоях* цього Палацу, не сумуючи від горя і не тріумфуючи від удач, але знаючи Основу всього — Дао!

Якщо ти запрошуєш у цей дім Мене, то Я приходжу туди зі Свого Дому — Обителі Дао. І Я приходитиму до тебе туди знову й знову, поки ти не

зможеш сам прийти в Мій Дім і влаштуватися в Ньому назавжди! Це — *Безкрайній Божественний Дім* усіх Де! Там всі вони складають *Одне*, і це *Одне* іменують Дао!

Таким чином, твоє духовне серце може стати домом і для Де, і для Дао, і для самого себе!

... Тепер Лао-Цзи став занурюватися в духовне серце, роблячи це свідомо, а не спонтанно, як це було раніше, коли від емоцій, що охоплювали його при спілкуванні з Хуан-Ді, вся душа перетворювалася на любов.

Але поки цей простір був не дуже великий і не достатньо прозорий...

Хуан-Ді продовжив:

— Відчуй руки душі, тобто руки духовного серця, які йому єдиносущні. Ти можеш за допомогою цих рук навести тут порядок і чистоту — щоб запрошувати сюди Мене!

Ти давно тут не прибирав. І тому *внутрішні покої душі* стали подібними до оселі, в якій ніхто давно не жив.

... Хуан-Ді на якийсь час залишив Свого учня.

А Лао-Цзи взявся за прибирання своїх *внутрішніх покоїв*.

Незабаром вони стали подібні до кришталевої кімнати, що сяє мов діамант на світлі!

— Ти добре попрацював, щоб прийняти Мене!
— знову проявив Себе Хуан-Ді.

Він продовжив:

— Простір, охоплений духовним серцем, спочатку може бути малим. Але той, хто прагне до злиття з Дао, повинен його *поглиблювати* і потім розширювати знову і знову, прагнучи зробити його безкрайнім — як Дао!

Руками свідомості розшир свій *Небесний Палац*, щоб було пристойно запрошувати в нього Мене і щоб ти міг вмістити якнайбільше Мене!

... Лао-Цзи натиснув руками свідомості на прозору стіну свого *Небесного Палацу*, і, о диво! — Вона піддалася і легко від'їхала в нескінченну далечінь... Те саме зробив з іншими стінами, підлогою і стелею раніше маленького простору... Ще, ще, і ось вже — Свобода і Простір, Світло і Блаженство!

— Ось тепер це — воістину *Небесний Палац!* — схвалив Хуан-Ді. — Але пам'ятай, що те, на що тобі знадобилося зовсім небагато часу, твоїм учням буде робити набагато складніше. Декому будуть потрібні місяці, а то й роки. Адже я зараз — всього лише — допомагаю тобі згадати те, що ти знав і вмів у колишньому житті на Землі. І тільки з цієї причини все це виявилось можливим зробити так легко і швидко.

— Що мені робити зараз? Як жити?

— Жити — зі Мною, згадуючи і вивчаючи далі Великий Шлях!

— А зараз — куди мені треба йти?

— Зараз — поверни ліворуч. У цьому місці ти купиш собі білого віслючка. Потім збери приладдя для письма — і рушимо в дорогу. На нас чекає велика робота.

І справді, повернувши ліворуч, Лао-Цзи потрапив на дорогу, що веде до ринку. Суєта і гомін ринку нахлинули з усіх боків. Але, як не дивно, вони не порушили спокій, який панував у *Небесному Палаці* Лао-Цзи.

Він йшов серед тих, хто продає та купує, відчуваючи присутність Хуан-Ді.

Ось він побачив людину, що продає віслюка.
Але Хуан-Ді сказав:

— Не цей! Йдемо далі!

... Лао-Цзи дивувався своїм новим відчуттям: він розмовляє з Безсмертним так само просто, як із втіленою людиною! А присутність і слова Хуан-Ді він відчуває навіть яскравіше, ніж шум ринку!..

І ось, нарешті, вони знайшли милого білого віслючка...

Лао-Цзи почав обговорювати з продавцем умови угоди... і втратив відчуття присутності Хуан-Ді.

Нарешті, віслючок був куплений.

— Ти дуже переплатив. Колишній господар був жорстокий до цієї доброї тварини і не заслужив такої плати! — почув він раптом. — Ну гаразд, для перших наших спільних дій — уже не погано...

... Отримавши вказівки від Хуан-Ді, Лао-Цзи швидко завершив усі справи, розпорядився майном. Потім він зібрав приладдя для письма та трохи їжі в дорогу.

Притча третя: **Слухай Одкровення** **Великої Тиші!**

Лао-Цзи сидів нерухомо, притулившись спиною до дерева. Птахи без остраху опускалися поруч і клювали рис з його миски. Білий віслючок неподалік підживився соковитою травою.

Лао-Цзи сидів, слухаючи Велику Тишу.

Іноді Тиша наповнювалася словами Хуан-Ді.

Хуан-Ді говорив про Дао, яке важко досягнути людям, які занурені у мирські турботи:

— Вони не знають, що все тут створено Волею Дао і існує для Нього.

Якщо таким людям говорити про Дао, то вони не повірять, бо вірять лише тому, що бачать їхні очі і до чого доторкуються їхні руки. А їхні очі не здатні ще побачити Дао, і їхні руки не можуть торкнутися до Нього. Бо мають бути відкриті очі душі і мають бути набуті руки серця духовного!

Тільки для того, хто шукає сенс свого і спільного існування — Де і Дао відкривають Себе. Душа тоді стає на Шлях, і — в міру докладання подвижником зусиль — Велике Невидиме стає видимим, Велике Невловиме стає відчутним, нечутні слова набувають звучання, а Велике Знання поступово відкривається для розуміння!

Явними стають Лики Безсмертних — лише для розвиненого духовного серця!

Є багато можливих шляхів у житті. Але тільки один дозволяє дістатися гідного завершення еволюції душі. Це — Шлях пізнання Дао з метою занурення в Нього, Злиття з Ним і подальшої дії з Нього!

— Чому я так довго не міг нічого пригадати? Я ж так шукав! Шукав — призначення життя свого і життів всіх інших істот... Шукав — причини несправедливостей і бід, які відбуваються з людьми... Шукав — те, що, як мені здавалося, принесе мудрість і спокій, наповнить порожнечу усередині — безкраїм щастям... І — не знаходив... Хоча я вірив, що обов'язково є те головне, навіщо я тут живу...

— Це було потрібно для того, щоб ти був спроможний зрозуміти інших людей, що живуть серед лише матеріальних речей і нескінченної метушні подій і бажань. Якщо навіть деякі з таких людей захочуть знайти вихід, то вони ж не знають, де і як його шукати. Відчувши їх труднощі — у житті своєму, ти тепер зможеш допомогти тим, хто шукає Шлях до Мене.

— Так, я все життя моє — шукав Тебе! Я перечитав так багато трактатів, але так і не знайшов того, що дало б мені можливість знайти Тебе!

— Духовний Шлях бере початок саме і лише у духовному серці сподвижника. Любов, що народжується в ньому, — пробуджує до духовного пошуку і зростання, дозволяє побачити і вибрати в житті орієнтири Добра, Мудрості, Істини!

Я приходжу — до тих, хто шукає і йде!

Я допомагаю — тим, хто прагне моральної чистоти!

Адже не тільки мурасі, що йде своєю дорогою, не повинна завдавати шкоди людина. Вбивати тварин, щоб харчуватися їх тілами, — це теж є заподіяння зла. Адже є для людини багато іншої корисної їжі! Наприклад, вирощуючи і збираючи плоди і насіння, призначені для харчування, людина не порушує гармонію, не завдає біль, не сіє смерть...

Якщо ж людина убиває тварин або хоча б сприяє цьому, то вона стає подібна до диких хижих звірів. Але те, що є властиве для внутрішньої природи хижого звіра, недоречно для людини! Свідомості людей, що так живуть, опускаються на нижчі сходи Еволюції, бо вони не можуть сприймати тонкість і чистоту Де і Дао!

Дуже багатьом людям властиво вшановувати своїх предків. Але ж їхніми предками були, в тому числі, більш просто влаштовані істоти: кожна людина колись росла — як душа — в тілах рослин і тварин! І люди могли б шанувати і зараз всі позитивні прояви життя, дбаючи про них, не завдаючи їм даремної шкоди! Нехай це буде повагою і до мурах, і до риб, і до птахів, і до всіх інших мирних втілених істот!

Адже саме Дао дало їм усім можливість жити на Землі — заради розвитку, заради Еволюції!

Сенс існування всього в піднебесних світах полягає в тому, що в процесі втіленого життя кожна душа отримує можливість рости, вдосконалюватися. Досягнувши ж Досконалості, вона вливається в Дао, збагачуючи Його собою. Тому Дао безпосередньо зацікавлене в тому, щоб ніщо не перешкоджало розвитку кожної душі.

Людина, що претендує на зростання на духовному Шляху, повинна, керуючись добротою сердечною, вибрати в своє життя тільки те, що правильно з позиції Дао!

Зокрема, дотримуючись принципів чистого харчування, нехай вона зміцнює і тіло, і душу, набуває чистоти свідомості від грубих енергій, які пов'язані з болем і смертю!

Якщо ж вона бачить неправильне в інших людях, нехай уникає взаємодії з цим!

Так знаходять чистоту життя, спокій і гармонію в емоціях.

Є дуже просте правило для життя у гармонії з Дао: роби іншому добре! І тоді благо і в тобі, і в усій Піднебесній примножиться!

Так — поступово накопичується в людині той Скарб, який не зникає зі смертю тіла.

Так — душа знаходить навички життя в Любові.

Так — умиротворення множиться в народах.

Ті, хто накопичують чесноти, — збирають істинне Надбання!

Той же, хто чинить зло, — руйнує опору сходів, якими він міг би підніматися від «земного» до Небесного!

Але моральна досконалість душі не набувається відразу.

Утримання від зла та сприяння добру — це найпростіший початок, доречний для будь-якої людини. Цьому легко навчитися: треба не роздухувати пожежу, не пам'ятати образ, прощати, дбати про ближнього, роблячи йому те найкраще, що можеш...

Моральна краса робить людину цінною для Дао та приємною для людей!

— Хуан-Ді! Як важливо те, що Ти говориш!

— Так. І ти писатимеш про це книгу!

— Як? Я ніколи сам не писав книг, лише зберігав чужі рукописи!

— Я допоможу тобі! Я підказуватиму думки і формулюватиму фрази! Просто, не забувай слухати Мене та записувати головне!

Сам же ти — ніколи не наполягай на виконанні людьми Моїх порад. Нехай кожен, почувши Істину, слідує лише своєму розумінню!

Адже ти не зможеш запобігти помилкам недалеких людей! Ти не зможеш зупинити зарозумілість задавак! Ти не зможеш замінити своїм пі-

знанням — «пізнання» ледарів, які тільки міркують про Шлях!

Тільки розумний, дізнавшись про Істину, захоче її наслідувати! Але навіть серед розумних — ти не зумієш відшукати собі багато супутників...

Але книга твоя про Дао і Де буде джерелом Мудрості на тисячоліття! І кожен, хто буде готовий, зможе почути Мої настанови — так само, як чуєш тепер ти! У цьому твоє велике служіння Дао!

Притча четверта: Заглянь за обрій!

Лао-Цзи продовжував свій шлях.

Цього дня він підвівся ще до світанку, влаштувався зручніше на спині свого доброго білого віслючка. Його вухатий друг, добре відпочивши за ніч, весело дріботів по доріжці.

Невдовзі вони виїхали на гарне місце — на вершину пологого, як панцир величезної черепахи, пагорба.

Чудові простори відкрилися перед ними!

З вершини пагорба було видно схід сонця!

Лао-Цзи зупинився, щоб полюбуватися красою сходу і зліз з ослика.

Повільно піднімалося сонце, осяваючи своїм ніжним світлом туманну далечінь...

Хуан-Ді заговорив:

— Так, багато тисяч років тому люди бачили схід сонця так само, як ти зараз...

Але сьогодні Я пропоную тобі розпочати нове життя зі Мною! Для цього ти маєш ще краще пізнати Мене!

Дивись, що Я пропонуватиму тобі робити, — і при цьому відчувай Мене весь час: нехай руки духовного серця учня постійно обіймають Учителя! Вчитель же відкриває проходи гідному учню у світі як Прозорого Спокою, так і нематеріального Вогнеподібного Божественного Світла, подібного по забарвленню та ніжності світлу ранкового сонця, яке ти зараз споглядаєш.

*** * ***

— Подивися: там, вдалині, де небо торкається землі, є видима очима, але не існуюча в реальності лінія. Це — обрій. Ти можеш як завгодно довго намагатися наблизитися до нього тілом, але в такий спосіб ти ніколи не дійдеш до «краю землі».

Разом з тим, ця лінія може відкрити душі прохід у світі Світла, в ті простори, де живуть Де.

Якщо саме душею, сформованою з духовного серця, зазирнути туди, за горизонт матеріального світу: туди, звідки ніби сходить сонце, — то відкривається прохід у нематеріальний світ тонкості і Світла! Це — Божественне Світло!

Лао-Цзи відчув себе душею, вільною від «одягу» матеріального тіла — і опинився там, звідки... Народжувалося Світло! Це Світло піднімалося, немов, із «провалля за краєм плоскої Землі». Там, у тому «проваллі», у глибині, була — Нескінченність Божественного Світла, подібна до величезного, що не має меж, Сонцю...

— Що мені тепер робити?

— Стрибай у це Світло!

... Нескінченне Світло обійняло його... Глибше, глибше — за допомогою величезних рук великої тепер душі... Він сам став цим Світлом — і дивився тепер із Нього, будучи Ним, у той бік, де на межі світу матерії — і світів Де, стояло його матеріальне тіло...

... Лао-Цзи зробив зусилля і знову подивився очима тіла. Прізви видно не було... Сонце, що зійшло, пестило і пригрівало...

Тоді він знову повернувся до стану медитації, подарованої Хуан-Ді. Сяюча Нескінченність постала перед ним. Занурившись у Неї і ставши Нею, він міг сам бути джерелом того Живого Божественного Вогнеподібного Світла-Любові!

... Намагаючись не втратити цей стан, Лао-Цзи продовжив свій шлях.

Притча п'ята: **Великий Імператор Піднебесної Хуан-Ді**

Віслючок не поспішаючи, спокійно йшов вперед.

Іноді він зупинявся, щоб підкріпити свої сили черговою порцією трави. Тоді Лао-Цзи злазив і пропонував йому попастися.

Лао-Цзи прагнув швидше пізнати те, що відкривав йому Хуан-Ді. Він не раз питав про своє минуле втілення, про ті уроки учнівства...

І ось, коли вони в черговий раз влаштували привал, Хуан-Ді дозволив Лао-Цзи побачити картини минулого, — того давнього минулого, коли Лао-Цзи був одним з учнів Великого Імператора Піднебесної.

* * *

... Процесія рухалася повільно та урочисто. Її споглядав Імператор Хуан-Ді, сидючи нерухомо у святкових шатах на підвищенні. Людські маси, немов ріка, протікали повз. Урочиста процесія здавалася нескінченною.

«Втілений Бог вийшов до народу! Як же Він витримує ці нескінченні церемонії? Невже я буду допущений на особисту зустріч?» — Лао-Цзи згадував усе це так яскраво, наче все це знову відбувалося з ним — майбутнім молодим учнем Хуан-Ді.

Але ось, церемонія свята закінчилася. Охоронці провела кількох запрошених — на прийом у внутрішні покої палацу Хуан-Ді.

Тільки багато років медитативних тренувань дозволяли впоратися з хвилюванням і спокійно увійти... У кімнаті вже було кілька учнів.

Хуан-Ді приязно подивився на того, хто увійшов. Це був ніби інший Хуан-Ді: зовсім не те Божество зі святкової церемонії. Хоча Божественні Велич і Спокій були Прозорим Океаном навколо Його тіла, але це була також і просто мудра і добра людина.

Хуан-Ді сказав:

— Радий вітати вас тут! Те, що ви запрошені, знаменує ваші серйозні успіхи на Шляху розумін-

ня Дао. Сподіваюся, за суєтою свята вас не забули влаштувати і нагодувати?

... Це було надзвичайно дивним: те, як Його Вселенська Велич поєднувалася з розумінням звичайних людських потреб учнів.

... Незабаром нові учні Хуан-Ді звикли до Його тілесного вигляду, до живої присутності Бога в людському тілі. Його перебування поруч із їхніми тілами перестало бути неземним дивом, що вводить у заціпеніння від шанобливості... Вони могли ставити запитання і слухати Його відповіді. І вони не втрачали дар мови, коли Сам Божественний Володар Піднебесної звертався до когось із них особисто.

... У процесі навчання Він інколи запрошував їх у кімнату для б'єсід. Або іноді Він переносив їх усіх разом тілесно — Своєю Силою — в інші місця Піднебесної: в гори, долини або на океанське узбережжя; тоді Його уроки відбувалися там.

...Наразі Лао-Цзи бачив себе серед учнів Хуан-Ді. Вони перебували в кімнаті для б'єсід і слухали слова Вчителя.

Хуан-Ді сидів поруч із ними, немов рівний серед рівних, і вів розмову. Начебто, не було відстані між Безсмертним Майстром — і Його учнями. Цим Він також допомагав їм піднятися на висоти Свого Божественного Усвідомлення.

Океан Живого Світла Хуан-Ді був і зверху, і знизу щодо нашої планети... І по всій Піднебесній розкинулась Його Безкрайність! Але Він також був і у Своєму тілі — Частиною Себе. Він сидів з ними в одній кімнаті і пояснював основи розуміння Шляху. Велика Душа, що пронизує все, що існує,

Своїм Живим Світлом, була скріплена з людським виглядом!

І варто було учню відкрити браму свого духовного серця — і його *Небесний Палац* наповнювався Любов'ю Хуан-Ді!

Ось Він — Божественний Імператор Піднебесної, Імператор їхніх життів!

Його погляд був спокійний. А коли Він трохи посміхався — Блаженство охоплювало їх усіх.

— Коли б ви не підняли очі до неба, пам'ятайте: Небеса існують навколо всієї Землі та всередині неї. Їх — наповнюю Я!

Я обіймаю Своїм Серцем все!

Така Моя Всюдисущість!

Звідки б ви не покликали Мене — Я зараз можу прийти на ваш поклик!

Я — над усім, і під усім!

Я не єдиний з Великих. Але завжди простіше покликати на допомогу Друга, Якого добре знаєш!

Тепер ви могли б поставити свої запитання, — а Я відповім вам.

Один із учнів запитав:

— Чому майже всі люди живуть так, ніби Дао та Де не існують?

— Лики Де недоступні звичайному погляду! Тільки любляче, ніжне, витончене і величезне духовне серце знаходить здатність бачити Їх!

Тіло, що несе в собі маленьку душу, легко долається хворобами та іншими бідами.

Також нестійкі в житті ті, які не відчувають радості і Світло, але лише дивляться на свої проблеми та печалі — і бачать лише пільму.

Людям слід пізнавати та практикувати шляхи очищення і душі, і тіла! І тоді радість прийде в життя кожної такої людини!

Вміння жити і рости душею, стійкою у витонченій і ніжній любові, — стає великою опорою в житті! Така людина зможе незабаром побачити Безсмертних Де і покластися на Їхнє Провідництво на Шляху пізнання і Їх, і Дао!

Такі люди розквітають душами і знаходять для себе непорушну опору всього сущого — Дао!

... Той, до кого тепер обернувся Хуан-Ді, поставив своє запитання:

— Як ми маємо допомагати людям? Адже лише дуже мало хто хоче почути мудру пораду! І навіть ті, хто почули, зазвичай заперечують і не роблять того, що служило б їм на користь!

— Слабких і невпевнених, що не встигли подорослішати на земних дорогах, також бажаючих самоствердження і охоплених пристрастю до володіння «земним» — потрібно залишити в їхніх долях і не прагнути допомагати їм долати непосильні для них вершини!

Спочатку людина розвивається повільно. Вона відчуває все, що хоче і має випробувати. Все проживає вона у своїй долі — життя за життям: то насолода удач і блаженство щастя, то гіркота поразок і смуток розчарувань... І тільки потім настає час, коли вже ніщо не приваблює її у світі речей, ніщо не може викликати в ній бажання володіти чимось ще «земним».

Тоді шукає вона сенс свого існування і звертає погляд душі до Дао! Таку людину Де виводить на дорогу пізнання.

Істина про Дао потрібна не всім: не всім вона під силу! Душа повинна зрости у своїй особистій еволюції до появи пристрасного бажання пізнати Дао!

Але ж цьому неможливо навчити!

Ви повинні навчитися бачити та знаходити тих, кому потрібен Шлях.

... Ще один учень запитав:

— Що стосується «земних» багатств: чи має людина відмовитися від володіння ними? Чи є багатство матеріальне — перешкодою на Шляху?

— Поки багатства земні не «зв'язують» людину як душу, вони можуть бути благом. Але чи багато тих, хто, володіючи золотом та сріблом, палацами та землями, нефритом та яшмою, вільні від них?

Але також не вільний душею від «земного» і бідняк: його злидні — сковують його розвиток ще сильніше! Адже він постійно стурбований тим, що йому поїсти і де взяти кошти до подальшого існування. Така його «прихильність» до «земного» — шкодить ще більше, ніж той, хто володіє надлишком «земного»!

Для того, щоб стати справді вільним від «земного», бідняк має насамперед набути цього...

Більше того, той, хто ніколи раніше не володів нічим значущим «земним», то він так і не навчився розпоряджатися своїм надбанням... І мало надії на те, що така людина зуміє не тільки зібрати і духовні скарби, але також ними правильно розпорядитися! Він, зокрема, не зуміє подарувати те зібране потаємне, яке знайде, — тому, Хто направив його на Землю для навчання — Дао, щоб, в результаті, зникнути в Ньому!

Тому й приходять душі на Землю неодноразово. Втілюючись багаторазово, вони повинні навчитися багато чому і у світі матерії, і у світі найтоншому.

У тому числі вони повинні пізнати любов у всіх її проявах. Адже вправний у «земній» любові — може стати вправним і в любові до «неземного»! Але не вправний у любові «земній» — не зможе досягнути і виявити силу любові духовної, що перетворює!

Ось тому люди спочатку вчать любові в малому, де журбу змінюють радості.

Але той, хто справді пізнав і втілив у собі Любов Божественну, — той уже не засмучується нічим! Адже він діє тепер відповідно до Волі Дао!

... Що ж до тих, хто ще не готові до Великого Шляху, — ті можуть послужити Дао своїми справами. Це зробить їх життя вже й зараз кращим, а їхні майбутні долі — чудовими! Служачи так, вони посадять у свої долі добре насіння: створене ними зараз благо, принесе їм плоди в їх наступних життях на Землі.

Долі тих, хто служить Дао всіма доступними їм способами, — чисті і гарні!

Притча шоста: Знайди Скарб!

Якось Лао-Цзи, проїжджаючи на віслючку, побачив людей, які старанно копали землю в руїнах під стародавніми стінами.

— Що ви тут шукаєте? — спитав їх Лао-Цзи.

— Якщо ти — досконаломудрий, що бачить всі речі наскрізь, то підкажи нам: де тут закопаний скарб?

— Чи варто витратити стільки зусиль на пошуки скарбів? Адже золото та інші коштовності не зроблять вас кращими чи щасливішими! Якби ви скопали землю і посадили насіння, — то земля винагородила би вас урожаєм за вашу працю. Ви були б ситі та задоволені і могли б жити у спокої. Навіщо вам те, до створення чого ви не причетні?

— Нам не потрібні твої повчання! Якщо ти не можеш бачити крізь каміння, то не прикидайся мудрецем і їдь своєю дорогою! — обурилися шукачі скарбів.

... Лао-Цзи зрозумів, що його слова не потрібні цим людям, — і продовжив свій шлях.

Однак він згадав, що читав колись про великий Скарб, який має знайти людина, яка шукає Дао.

— Хуан-Ді, розкажи: про який Скарб, який має бути знайдено на Шляху пізнання Дао, розповідають стародавні сказання? Кажуть, що воно подібне до пружини, яка піднімає мертвого до пізнання Безсмертя?

— Ти поставив гарне запитання! Для нього зараз — саме час, — відповів Хуан-Ді.

Лао-Цзи зліз з віслючка та хотів почати записувати слова Хуан-Ді, але Той зупинив його:

— Не варто зараз записувати про це. Просто вислухай Мене — і дізнайся про цей Скарб.

Для тебе настав цей час. Настане він — у свій термін — і для кожного шукача Дао. І тоді, вони почують Мої слова і побачать безцінне потаємне

сховище енергії свідомості, яка накопичувалася ними за багато життів у багатьох тілах...

Кожна людина, живучи на Землі, починає збирати — втілення за втіленням — дорогоцінні частинки, що становлять поступово цей Скарб.

Безкорисливо і ніжно люблячи — зростають душі, готуючи себе до життя в раю. Даруючи іншому або іншим блаженство, також милуючись прекрасним — вони стають витонченими, наближаючись поступово до Обителі Дао. Свідомості, при цьому зростають, збагачуючись найкращими — тобто, найтоншими — складовими.

І щоб не розтратилося це багатство душі тільки в земних справах, частина цієї енергії зберігається на майбутнє — для діянь на шляху до Дао.

Багато людей мають цей Скарб, хоча мало, хто знає про це.

В одних воно більше, в інших — менше.

Якщо під будинком заритий скарб, але господар будинку про це не знає, то не може він отримати користь від цього багатства. Немає користі людині в даний час і від того Скарбу, якщо людина не знає про нього!

Причому, немає сенсу намагатися його знайти, щоб використати в матеріальному світі.

Скарбом цим може воістину володіти лише той, хто знає про суть його і може ним розпорядитися.

Людині потрібно небагато у всьому матеріальному світі, але вона не знає про це. Вона шукає багато, але малозначущого... Тоді, як великий Скарб знаходиться зовсім поруч! Цей Скарб дає

гідному сили на Шляху. В Індії йоги знають його як *Кундаліні*.

Але, якщо недостойна за своїми душевними якостями людина спробує використати цю «пружину», велику силу цього Скарбу, — для повеління на матеріальному плані, то вона, ця сила, відкидає її назад — до самого підніжжя сходів, що ведуть до Небесного... Жалюгідне стає її життя, сумна — її доля... Розтрачує вона тоді своє життя даремно. І повинна вона починати накопичувати той Скарб заново...

— Отже, людина, яка знайшла свій Скарб, не може повернутися до мирського життя?

— Якщо людина добра вибирає мирське життя і повертається до зовнішнього — Де ніколи не стримуватимуть її. Людина вільна у своєму виборі...

Але в земне матеріальне життя не можна взяти ті цінності, які були призначені для Шляху до Дао. Вони тоді ніби зникають, стають невловимими. Це подібно до того, як золото і перли, нефрит і яшму не привнести в світі Дао і Де: *там* — інше золото сяє!

Скарб, втрачений людиною через її неправильний вибір, зберігається для неї в Абсолюті. І вона зможе потім знову знайти його в наступному втіленні.

Коли душа готова, то Я обдаровую її цим Скарбом. І всі Де завжди радіють успіхам людей на духовному шляху!

... Хуан-Ді продовжив своє пояснення звернувши погляд Лао-Цзи в тонкі світи:

— Дивись: ось він — твій Скарб! Всі твої колишні витончені стани душі — крапля за краплею

— утворили це море діамантового світла, що зберігається в спеціальному величезному — немов на багато лі, що міститься в глибинах багатовимірності вмістилищі-скарбничці. З'єднайся тепер із Тим, Що є Божественною частиною тебе!

Лао-Цзи побачив зором душі в *глибинах* під своїм тілом величезний резервуар, наповнений сяйвом, яке було подібне до діамантів, що сяють на сонці. Він торкнувся Скарбу руками свідомості — і невимовне блаженство розлилося по тілу... Було відчуття, що діамантове сяйво перетворювалося на потік променистого прозорого Небесного Блаженства — і поєднувалося з частиною душі, яка втілилася в тіло...

Хуан-Ді повчав:

— Тепер влаштуй собі зручне ложе і пропусти це Небесне Блаженство через усі куточки твого тіла. З'єднуючись з Божественною частиною себе, ти зможеш скористатися силою і всіма вміннями душі, які накопичив за багато життів, за весь час навчання у Мене!

Лао-Цзи розстелив циновку і влаштувався по-зручніше.

Варто було йому ввести руку свідомості у вмістилище Скарбів — і знову потік Блаженства наповнював тіло аж до м'якоти голови і виливався за головою... Немов тіло стало прозорою порожньою посудиною, а діамантовий сяючий потік, неначе весняна ріка, що прорвала кайдани льоду, протікав наскрізь.

Кілька днів він перебував у цьому блаженстві злиття, що лише ненадовго переривалося.

Тепер він міг усвідомлювати себе подібним до великих Де, стаючи величезним тілом-

свідомістю, що складалося зі Світла, з обличчям та руками. Він міг так стояти над поверхнею Землі, міг торкати і дочищати своє матеріальне тіло руками душі.

Йому здавалося, що він знайшов всю повноту Божественності і, що ніщо і ніколи не похитне більше цього стану!

Здавалося йому, що вже пізнане все, що може бути пізнане, що Досконалість настала, що досягнуто Велику Межу!

Хуан-Ді не порушував його впевненість: бо справді перебував Його учень у стані, *подібному* до Великого Де. Але... це була лише мала "крапля" великого Океану — "крапля" на ім'я Лао-Цзи.

Щоб повністю влитися разом із набутим Скарбом в Океан Дао, потрібно було ще чимало попрацювати.

Притча сьома: **Випробування не закінчуються** **до кінця Шляху**

Минав час. Щоденні медитації стали звичною працею для Лао-Цзи.

Але, в якийсь момент він раптом помітив, що його постійні зусилля вже не приносили колишньої радості та задоволення...

А тут ще й погода змінилася: вже кілька днів безперервно йшли дощі.

Навіть віслючку не подобалися поривчастий вітер із дощем і глина, що розповзалася під копитами.

Холод пронизував тіло Лао-Цзи під промоклим одягом. Ночівлі під відкритим небом не приносили бажаного відпочинку.

Медитації виходили все гірше, хоча він і працював наполегливо.

Лао-Цзи не розумів: чого цим домагається від нього Хуан-Ді, а коли він про це питав — мовчання Вчителя було відповіддю.

Лао-Цзи намагався не підкорятися втомі, але...

Нарешті Хуан-Ді заговорив:

— Ну що? Тобі все це набридло? Ти хочеш повернутися до свого колишнього життя та забути про Шлях до Дао?

— Ні! Зрозуміло, ні! Але чому все так погано виходить?

— Перевтоми або хвороби тіла заважають духовній роботі. Необхідно зберігати енергії тіла в повному порядку.

Увійди в дім і відпочинь! Після цього ми обговоримо усі твої проблеми.

... Перед втомленими мандрівниками раптом з'явилася стара занедбана будівля.

Лао-Цзи увійшов і озирнувся. Там було сухо та тихо. Дощ і вітер не проникали всередину, тільки крізь пошкоджені в деяких місцях стіни доносився рівний шум дощу.

У кутку була велика купа свіжого сіна. Так чи інакше, але Лао-Цзи отримав теплу постіль, а віслючок — непогану вечерю під дахом.

— Дякую тобі, Хуан-Ді!

— Приймаю твою подяку. І відповім на твоє запитання: це було лише невелике випробування.

— Але я думав, що випробування вже давно мали закінчитися! Адже я цілковито з Тобою!

— Випробування не закінчуються до кінця Шляху. Можливість зірватися, відмовитися від зусиль або зробити неправильний вибір — це теж є частина Божественного «випалювання», який має пройти душа, щоб знайти Божественну Досконалість!

Ну, а тепер — відпочивайте!

... Обсохлий віслучок взявся до вечері.

Лао-Цзи теж повечеряв припáсеними рисовими паляницями і заснув.

Йому снився простір блаженного Світла, в якому він літав, немов птах, який відпочивав душею. Тіло тим часом теж відновлювало сили.

* * *

Ближче до ранку Лао-Цзи побачив себе серед своїх друзів по навчанню на уроці Хуан-Ді.

Вони знову зібралися в кімнаті для бесід.

Хуан-Ді звернувся до учнів:

— Сьогодні ми поговоримо про деякі важливі аспекти та умови пізнання щаблів Шляху. Це знадобиться і вам самим, і вашим майбутнім учням.

Повсякденність і монотонність у виконанні духовних вправ і зусиль по служінню — можуть закрити від подвижника Мене. Це подібно до того стану, який виникає, коли суцільні сірі хмари дуже надовго закривають світло Сонця...

Але і в таких ситуаціях не можна ніколи забувати, що всі духовні зусилля можуть принести

справжні плоди тільки в тому випадку, якщо вони здійснюються душею, яка вперто перетворює себе на Любов!

Адже, Я не виходжу назустріч тому, хто Мене не любить!

А той, хто забуває про любов, обійматиме в медитаціях лише мертву «порожнечу»... Він не отримає від цього задоволення, і може навіть вважати помилковими і методи, і навіть саму постановку мети та завдань духовних зусиль...

Біда у таких випадках є у втраті любові до Дао. Варто хоч ненадовго втратити стан такої любові — і невловимим стає те Сокровенне, що, як здавалося раніше, вже майже тримав у руках.

«Я» душі і Нескінченність Дао можуть поєднатися в нерозривній Єдності. Але єдиний спосіб цього поєднання — любов!

Тому до стану любові до Дао потрібно — особливо у важких ситуаціях — повертатися знову і знову.

Результатом може стати те, що стан Злиття з Дао стане звичним.

Але на шляху до цього потрібно навчитися жити, не протиставляючи себе Його Волі ні в чому: ні у великому, ні у малому!

Потім, вже на наступній великій ступені вдосконалення, належить вчитися жити, саме виходячи з Безкрайності Дао. Але, це теж вийде не відразу.

Спочатку, кожна душа розвивається, будучи індивідуальністю. Це — необхідно для якісного вдосконалення і кількісного зростання свідомості.

І тільки душа, що стала дуже великою та навчилася всім Божественним якостям, — може повністю розчинитися в Моєму Прозорому Спокої!

Спочатку ті, хто хоче пізнати Дао, приходять до обителі Дао, — як гості. Але Великі Де входять — і зникають у Дао: адже Вони повертаються в Свій Дім! Це означає, що Вони стали Господарями — тобто, навчилися бути в Єдності з Дао! Також вони можуть виходити з обителі Дао, щоб діяти у світі матерії.

Зазначу ще, що, поки людське тіло не набуло досконалої наповненості Божественним спокоєм Дао, воно піддається впливу несприятливих факторів.

Руйнування і смерть тіла — самі по собі — не завдають шкоди душі, і тому смерті тіла не слід боятися.

Але, тіла дані для зростання і вдосконалення в них. І тому, слід боротися за те, щоб зберігати їх здоровими та сильними. Втома, хвороби — все це слід усувати, не піддаючись їм.

Матеріальне тіло необхідне людині, щоб долати духовний Шлях. Тому до тіла слід ставитися дбайливо: як до одягу, який виданий Дао на ціле земне життя.

*** * ***

Тут Лао-Цзи прокинувся. Радість від набутого розуміння наповнювала його!

Зовні сяяло сонце. Крапельки води блищали на ще мокрому листі..

Лао-Цзи омив тіло під водоспадиком, що струмував з гірського виступу.

Він відчув себе воістину таким, що ніби тільки прокинувся і, як водою, став промивати всього себе потоками Світла-Любові, що тече з Небесного Джерела. Блаженство, що дарують блискучі потоки, лилися, лилися — крізь тіло і навколо нього.

Лао-Цзи знову усвідомив, наскільки велику допомогу завжди готові дарувати Де всім тим, хто прагне очищення!

Світло-Любов наповнило і тіло, і душу! Лао-Цзи відчував незгасну потребу дарувати це Світло — всьому живому, всім істотам навколо, у тому числі, всім людям, які живуть, не знаючи про Велике Світло всіх Де! Адже Вони завжди готові приносити зцілення та перетворення і тіл, і душ — і відкривати охочим Великий Шлях пізнання Дао!

Він побачив персикове дерево у цвіті. Квітки, що відкрилися назустріч сонячному світлу, дарували свою красу і пахощі. Лао-Цзи відчув себе подібним до дерева, яке ще вчора стояло голим і лише вбирало корінням вологу з глибин, — а сьогодні розквітло запашними квітами!

Він дозволив цьому образу стати основою медитації: ступив у глибини вже пізнаного ним Світла-Вогню, розчинився в Ньому — і став простати, підніматися Світлом-Вогнем у своє тіло.

Потоки цілющої Божественної Любові заструмували всередині і, немов бутони, що складаються з блаженства і чистоти, стали розкриватися в порожнинах чакр.

А потім і найдрібніші енергетичні канали тіла наповнилися цим сяйвом. Це було подібно до того, ніби в кожен куточок його тіла влилися весна і

пахощі! Світло-Вогонь вільно протікало по всіх енергетичних каналах тіла.

Лао-Цзи відчув себе заповненим Світлом — і це Світло нестримно прагнуло випромінюватись назовні!

Не молоде вже тіло Лао-Цзи набуло легкої, юнацької гнучкості і рухливості, що здавалися неймовірними. Воно стало випромінювати Світло: ореол Любові-Блаженства охоплював весь простір навколо!

Хуан-Ді похвалив Свого учня:

— Молодець! Ти проявив творчість і впритул підійшов до освоєння медитації «Дерево».

Побач тепер, як всі живі на Землі істоти отримують життєву силу від Дао, подібно до рослин, що ростуть. Виконувати цю медитацію потрібно, починаючи з моря Світла-Вогню Де або з Великого Спокою Океану Дао. І тоді, в міру освоєння, ти зможеш відчувати всі істоти Піднебесної як гілочки великого Божественного Дерева.

Так можна відновити і роботу внутрішніх органів свого тіла, повернути їм гармонійне функціонування. Так можна зцілити й іншу людину.

Але пам'ятай, що енергії, які протікають усередині енергоструктури тіл різних людей, — різні за рівнем тонкості. Це відповідає стану душ, що мешкають у тілах.

Якщо витонченість цих енергій усередині тіла людини буде відповідати Прозорому Спокою Дао, поступово перетвориться і сама матерія тіла.

Коли чакри і основні меридіани тіла вичищені, коли всі три дань-тяни розвинені і витончені — можна заповнити вже всі, навіть найдрібніші енергоканали тіла, використовуючи образ дерева. Тоді

Божественна Сила Дао просочує все тіло зсередини, ніби проростаючи, насичуючи тілесну плоть Божественним станом.

А через деякий час матерія тіла такого подвижника повністю змінюється, стаючи Божественною. Тіло тоді набуває Безсмертя, а сама така Людина — всі властивості Дао: Любов, Всюдисущість, Всезнання, Всемогутність!

Так Дао знаходить можливість найефективніше діяти через наші тіла в матеріальному світі.

Але для освоєння цього тобі ще належить чимало попрацювати.

Притча восьма: **Уроки цілительства** **Хуан-Ді**

На цей раз Хуан-Ді зупинив Лао-Цзи на підході до села. Він вказав на бідну хатину, що покосилася від старості, на краю поселення і сказав:

— Сьогодні ми заночуємо тут.

— Чому? Адже ми завжди обходили стороною села, дотримуючись усамітнення: адже спокій життя з Дао не повинен порушуватися суєтою мирського життя!

— Те, що було добре протягом певного терміну, не обов'язково буде добре завжди. Не можна занадто прив'язуватися до певних правил — ні в медитаціях, ні в повсякденному житті!

Попросись на нічліг у цей будинок — і ти дізнаєшся про причину, з якої ми з тобою сюди

прийшли. Настав час щось змінити у твоєму житті: ти тепер можеш вчитися допомагати людям.

Лао-Цзи постукав у двері, але у відповідь була тиша. Лише після довгого мовчання почулися човгаючі кроки, і виснажений старий чоловік відчинив двері.

Лао-Цзи увійшов і побачив: жінка, мабуть, дружина старого, сиділа біля ліжка хворого юнака.

Як здогадався Лао-Цзи, це був їхній син, який тяжко хворів.

Старий, що відчинив двері, сказав:

— Він наша єдина надія і опора в нашій старості... І ось — він помирає. Ми благали всіх богів, яких знаємо, ми закликали духів наших предків, ми віддали всі наші заощадження лікарям, але ніхто не допоміг... Невже Небо нарешті почуло наші молитви — і ти прийшов, щоб врятувати його?

... Лао-Цзи ніяк не очікував такого прийому та такого розвитку ситуації...

Він звернувся до Хуан-Ді за допомогою і почув відповідь:

— Дай йому Мій напій і сам заглиблюйся у медитацію: Я навчу тебе, яквилікувати юнака...

Лао-Цзи дістав зі свого подорожнього мішка пляшку з настоєм з гірських трав, який навчив його готувати Хуан-Ді, віддав батькам юнака і велів напувати хворого поволі.

Літні люди дякували гостю так, ніби диво вже сталося!

— Що ми можемо зробити для тебе, святий мандрівник?

— Тепер я звертатимусь за допомогою у зціленні до Хуан-Ді. Якщо ви потурбуєтеся про мого віслучка, то цього буде достатньо...

І Лао-Цзи заглибився у медитацію Злиття з Хуан-Ді.

Але замість прямих вказівок, як вилікувати хворого, він знову побачив картини зі свого минулого. Світ сьогодення повністю зник із сприйняття.

* * *

Вони були на уроці в кімнаті для розмов.

— Чому сьогодні немає з нами Лю? — спитав Хуан-Ді.

— У нього захворіла дружина, і він залишився з нею, — відповів один із учнів.

— Але, якби він прийшов сюди, то Ти б йому допоміг, навчивши, як її зцілити. Що буде з нею тепер? — промовив інший.

— Ти допоможеш дружині Лю, Хуан-Ді? — спитав третій.

— Допоможу, але не прямо зараз... Всі події: і біди, і радості — приходять в життя людини не випадково, а у відповідності з Волею Дао і за допомогою Де! Вони можуть навчити того, хто готовий навчатися.

І, поки людина не винесе уроки з усіх цих ситуацій, — їй дуже непросто допомогти...

Адже Лю знав уже дуже багато про Вище, і його вибір — це його право. Наслідки ж такого вибору — будують його подальшу долю.

Поки людина прив'язана своєю любов'ю до земних своїх супутників більше, ніж до Нескінчен-

ності Дао, вона повинна залишатися серед «земного», у колі народжень і смертей.

Але, щоб знайти справжнє Безсмертя, — ласка та ніжність, турбота та допомога по відношенню до інших істот повинні знайти нову Опору — Божественне Дао.

Якщо зараз хтось із вас переконуватиме Лю, що його любов до Дао має бути сильнішою, ніж його любов до дружини, якщо навіть він послухає поради і залишить «земне» завдяки *вказівці*, але не за внутрішнім вибором душі, — то подібні ситуації будуть знову повторюватися в його житті.

Не можна тягнути людей до Дао! Кожна квітка зацвітає у свій термін! І відповідно у належний час з'являються плоди!

Дао має терпіння чекати того моменту, коли цей термін настає для кожної душі!

... А зараз у нас є об'єкт для навчання цілительству.

І Хуан-Ді показав Рукою Свідомості місце, де пастух зірвався з гори і сильно пошкодив собі ноги.

— Побачимо це місце усі разом! — промовив Хуан-Ді.

І за мить — Силою Хуан-Ді — вони були перенесені на те місце в горах і опинилися поряд із тілом пастуха.

Хуан-Ді підійшов до чоловіка, що стогнав, і провів рукою над ним. Той затих...

— Він помер? — спитав один із учнів.

— Зовсім ні! Дивись уважніше: він лише «знепритомнів», душа на якийсь час залишила тіло, але це — не смерть. Зараз він не відчуватиме біль.

Тепер перегляньте тіло хворого своїми свідомостями і визначте місця переломів та інших пошкоджень.

... Хуан-Ді спостерігав, як учні поєднували пошкоджені кістки...

Коли це було зроблено, Він сказав:

— Дивіться тепер: тіло пронизане безліччю енергетичних каналів, якими струмує життєва енергія. З'єднайте в місцях пошкоджень ці канали руками душі. Досягніть вільного перетікання енергії всередині всіх каналів.

... Хуан-Ді продовжував пояснення, учні працювали... — І... через півгодини пастух вже стояв на ногах!

Зцілений із занепокоєнням почав шукати свою череду. Побачивши незнайомих людей, він трохи злякався. Але, коли один із учнів вказав йому на кізочок, що збилися в купу, пастух подякував і з поклоном пішов...

— Хуан-Ді, чому Ти зробив так, що він не запам'ятав чудо зцілення?

— Зараз це йому не допоможе: він не стане через це краще, бо не зможе вмістити його розумте, як його зцілили.

Цей урок був корисний вам більше, ніж йому.

Ви побачили можливості управління Силою Де для лікування.

Але при цьому пам'ятайте, що це не зробити без згоди з Волею Дао!

... Вони повернулися в кімнату для бесід — знову тим же дивним способом.

* * *

Там на них чекав Лю...

Винуватий та сумний, він упав до ніг Хуан-Ді.

— Хуан-Ді, допоможи мені! Моя дружина тяжко хвора, жодні засоби не допомагають! Врятуй її, якщо це можливо!

— Підведись, Лю! Ти — поки що Мій учень, тому, будь-ласка, веди себе гідно!

Лю, витираючи сльози, встав, і доклав зусиль, щоб упорядкувати свої емоції. Нарешті він упорався. У глибокій внутрішній тиші він стояв з поклоном перед Хуан-Ді.

— Тепер уже краще...

Любов до окремих істот — воістину прекрасна, Лю.

Але вона може зрости до нескінченної, позбавленої уподобань і людських умовностей Божественної Любові!

І немає перешкод для такої Любові! Її можливості — величезні!

А смерть тіла, як ти не раз чув, не є прощанням з будь-ким, або кінцем будь-якого життя. Тепер ти можеш це зрозуміти по-справжньому.

— Так, Хуан-Ді! Поки я чекав на Тебе тут, я багато чого зрозумів...

— Так, ти багато чого зрозумів, і це добре! Але ти пропустив урок цілительства, Лю. Нам усім доведеться повторити його ще раз.

Дивіться, — звернувся Хуан-Ді до всіх учнів, — нам не обов'язково знаходитися тілами поряд з тілом хворого... Достатньо Рукою Свідомості — у Злитті зі Світлом-Силою Великих Де — підійти знизу до тіла хворого...

Ось дружина Лю...

Робіть уважно! Всі уражені хворобою енергії ми зараз можемо вигнати з її тіла, замінюючи їх Світлом. На це є Воля Дао.

*** * ***

У цей момент Лао-Цзи зрозумів, що тепер знову опинився в кімнаті, де сиділо його тіло і лежав хворий юнак..

— Тепер роби те саме, — почув він схвалення від Хуан-Ді. — Сам — це означає, що собою — як духовним серцем з ніжними руками — ти відчуваєш Нескінченну Божественну Силу, яка тече і діє через тебе. Не турбуйся: Я допоможу тобі зрозуміти, як і що робити.

Лао-Цзи взявся до роботи.

Через півгодини юнак розплющив очі і промовив перші слова.

... Його батьки повірили в диво, на більше вони не були поки що здатні. Але любовшанування Дао і вдячність Хуан-Ді та Лао-Цзи — віднині завжди наповнювали і висвітлювали їхні життя.

Сам же Лао-Цзи наступного ранку хотів покинути будинок, де здійснив своє перше зцілення, але Хуан-Ді зупинив його:

— Цьому юнакові — через тебе — Де продовжили життя в тілі. Тепер тобі належить навчити його дечому з того, чого Я навчав тебе. Це особливо важливо для того, щоб він не залишився боржником перед Дао та Де.

...Так Лао-Цзи знайшов свого першого учня.

Притча дев'ята: **Перлини Мудрості - це насіння, яке може дати сходи**

Лао-Цзи почав пояснювати юнакові закони, за якими живе все в Піднебесній.

Він говорив до свого учня:

— Дао є Першопричиною існування і самої Землі, і всіх істот, що населяють всі світи: і матеріальні, і нематеріальні. Це все створено Дао і по Волі Дао розвивається.

Інь і янь живуть у гармонії, їхнє взаємне тяжіння можна назвати любов'ю. Ця любов і є найбільшою рушійною силою у всьому існуючому.

Де пронизують Світлом і обіймають Своєю Любов'ю все у Творінні. Вони підтримують порядок і керують подіями.

Але не у всі події втручаються Де.

Доля кожної людини створюється нею самою: її думками та справами. Доля кожного є результатом прояву його вільного вибору.

Великі Де реалізують долі, створюючи навчальні ситуації для втілених людей.

Перші безпосередні контакти з Безсмертними Де, перші занурення в їхню Любов і Блаженство — приголомшують душу великим дивом Дотику до Божественного!

Але далі — лише через довгу низку зусиль — подвижнику необхідно досягати Досконалість.

Не доїхати земними дорогами і не дійти зовнішніми шляхами туди, звідки походять Великі Де!

Ця дорога прихована від метушливих поглядів і недоступна нечистим помислам.

Лише повний любові, стійкий у бідах, помірний у бажаннях — має шанс пройти швидко весь цей Шлях!

Небесне, приховане від поглядів звичайних очей, — це не половина світу, а незрівнянно більше!

Дао виявляє Свою Волю у всьому суцшому. Але ті, хто присвятив свої життя пізнанню цього, здатні досягнути Дао.

А починати треба з розуміння різниці між добром і злом — як це розуміє Дао. Таке розуміння стане керівництвом у житті і дозволить уникнути багатьох помилок і втрат.

Шлях до Дао не знаходиться пошуками в матеріальному світі.

І дуже важливо, на що ти витратиш це життя тут!

Чи ти думав про те, що буде, коли ти прийдеш до кінця життя в цьому тілі?

— Так, коли я був хворий, я думав про це. Коли я майже вмирав, мені здавалося, що я заглядав туди, де душі живуть без тіл, туди, де живуть предки... Я зрозумів, наскільки це важливо — відшукати сенс життя: щоб не пройшли в порожніх турботах чи розвагах відміряні нам роки життя на землі.

... Коли юнак повністю одужав від хвороби, Лао-Цзи навчив його особливим прийомом, що розвивають енергії свідомості.

Він говорив:

— У тілі людини є 7 основних чакр-порожнин. Вони, як чаші, в яких накопичується і потім поширюється по всьому тілу життєва енергія.

Ці порожнини і канали, якими тече енергія, мають бути чисті і світлі — тоді тіло людини буде здоровим.

Навчися переміщатися між цими сімома основними порожнинами. І дивись душею з них, як із вікон, - і вперед, і назад.

... Коли юнак освоїв розказане, Лао-Цзи показав йому нові вправи:

— Енергії поза тілами і всередині наших тіл можуть сприйматися подібно до повітря-світла. Якщо вдихати і видихати це повітря-світло через руки, ноги, тулуб і голову — то можна зробити все всередині тіла очищеним і наповненим цим сяючим світлом. І душа, і тіло тоді знаходять чистоту і силу.

А внутрішня чистота змінює всю людину, яка набуває тепер, у тому числі, здоров'я та довголіття.

... Юнак був здібним учнем. Він незабаром освоїв управління переміщенням свідомості — світла. Він тепер легко спрямовував ці потоки, наче струмки та річки світла, проливаючи їх крізь тіло.

Тоді Лао-Цзи розповів йому про нові прийоми:

— Чи спостерігав ти за рухом Сонця навколо Землі? Це ілюзія. Але вона може за аналогією допомогти навчитися обертати енергію по орбіті навколо, а потім і всередині свого тіла, наповнюючи його світлом.

Розташуй тіло відповідним чином — і нехай сяє світло піднімається позаду тіла і опускається спереду.

Роби так — поки весь простір навколо і всередині тіла не стане наповненим світлом і випромінює його.

... І, найголовніше, навчив Лао-Цзи пізніше свого першого учня, розширювати духовне серце, перетворюючи його на величезний Небесний Палац — щоб запрошувати до нього Хуан-Ді та інших Де.

* * *

Багато людей з навколишніх поселень, дізнавшись про мудреця, приходили послухати бесіди Лао-Цзи і повчитися в нього чудовим прийомам зцілення душі та тіла.

Нерідко він сам ставив запитання присутнім — і люди починали розмірковувати, перш ніж отримували готову відповідь. Наприклад:

— Чому одні події ми вважаємо злом, інші добром, а до чогось залишаємося байдужими?

— Чи думали ви про те, що має спонукати людину робити добрі вчинки?

— Всі чули, що людині не достатньо лише однієї їжі для тіла, потрібна їжа і для живлення душі. Яка ж їжа живить душу?

... Спочатку Лао-Цзи завжди вчив розумінню моральних законів Дао. Потім — пропонував медитативні прийоми, що сприяють їхньому освоєнню:

— Зміни починаються з внутрішнього. Коли людина змінює у собі внутрішній світ у середині

себе, то і в житті її самої, і навколо неї починають відбуватися зміни.

Так, рівновага та спокій розуму — наступають при зануренні свідомості в духовне серце.

Велика користь внутрішньої тиші! Ніякі тривоги світу цього не можуть тоді похитнути внутрішній спокій сподвижника! Жодні шуми, розбрати чи розмови не порушують тиші, яка надбана всеєдині!

Ті, хто вміють вчитися, перетворюють спокій — в силу, біди — на уроки, удачі — на освоєння сходинок Шляху.

Радісна гармонія і ясна безтурботність досягаються тими, хто накопичують чесноти, а не золото земне.

Щастя — це властивість душі, яка живе в обителі свого духовного серця: там, де може народжуватися тільки любов!

Смуток не може проникнути в духовне серце, бо там місце вже зайняте любов'ю!

Якщо людина вибрала для себе шлях любові та освоїла його — то в будь-якій важкій життєвій ситуації вона вистоїть, не втративши Головне. Адже Воно може сприйматися тільки в чистоті серця духовного!

Людина, яка дізналася про справжнє призначення життя, не буде займатися безглуздим і даремним. Корисним же вона вважає те, що воістину несе благо — як це розуміють Дао і Де!

... І незабаром маленька хатинка на околиці села стала місцем, куди стікалися з ближніх і далеких місць люди, які шукають відповіді на свої питання, а також зцілення душ і тіл.

Старі батьки зціленого юнака дбали про гостей, що приходили до Лао-Цзи. Їхні життя наповнилося радісним піклуванням, і їхня старість була освітлена любов'ю та вдячністю багатьох людей і також — Дао і Де...

* * *

Але настав час — і уроки Лао-Цзи дійшли до кінця. Він залишав свого учня, який змінився.

Навчився юнак сприймати Великих Де та слухати їхні поради!

І став він — у міру своїх сил — робити те, що робив Лао-Цзи, допомагаючи людям.

Але він сильно засмучувався, проводжаючи свого Учителя:

— Я ще мало знаю і майже нічого не вмію! Як же я зможу допомагати іншим?

Але Лао-Цзи сказав:

— Ти навчився всього, що тобі потрібно зараз. Свого часу ти дізнаєшся все те, що знаю я, а можливо, осягнеш і більше. Ти ж тепер знаєш, як цьому всьому вчитися. І, саме допомагаючи іншим людям, ти зможеш це зробити найбільш успішно. Всі таємні знання можуть відкрити тобі Великі Де тоді, коли ти будеш готовий правильно їх зрозуміти і розпорядитися тими знаннями!

Не ухиляйся від Істини в житті своєму, дотримуйся принципу добра і справедливості — і Дао охоронятиме твій спокій! А твоїми діями керуватимуть мудрі Де!

Хуан Ді говорив мені так:

«Слід навчитися відчувати єдиносущність з усім, намагаючись бачити ситуації очима Де і Дао.

Тоді, зокрема, кожна зустрічну людину ти відчуватимеш так само яскраво, як самого себе. Ти будеш бачити її думки і розуміти її бажання та можливості.

І більше того, ти знатимеш ставлення Дао до цієї людини і побачиш ту користь, яку зможеш їй принести.

Ти будеш бачити: чи повинен ти допомагати цій конкретній людині в її добрих намірах, — або ж не перешкоджати їй думати про зле і робити нерозумні вчинки і надати їй можливість створення нею самою її власної долі.

Саме так — будуються долі людей. Долі — ніби йдуть за п'ятами думок і справ кожного.

Немає випадкових значущих зустрічей на життєвому шляху! Через ті зустрічі приходить до людей Воля Дао.

... І Лао-Цзи знову вирушив у дорогу на своєму віслучку.

Притча десята: **Про гордість, смиренність, вміння розчинятися і про Злиття з Дао**

Лао-Цзи продовжував свій шлях.

Тепер нерідко він зупинявся в селищах чи містах, на які вказував йому Хуан-Ді. Його слава, — як цілителя і мудреця — зростала і ширилася...

Хуан-Ді наставляв Свого учня:

— Не варто розкривати великі таємниці перед негідними!

Не варто тобі також зайвий раз радіти славі, що оточує тепер твої вміння: адже ти досягнув усе головне, що вмієш, через спілкування зі Мною, дякуючи Мені!

Тільки велике смирення і велика любов дозволяють надбати Велику Силу, що співпадає з Силою Дао!

Бездоганна смиренність не повинна бути втрачена учнем ніколи! Це заорука великих перемог над собою, це основа належних звершень у перетворенні душі!

Не можна бути згодним з Дао наполовину: це викликає небезпечний надлом.

Якщо ж людина починає видавати свою волю за Волю Дао, то це шлях до загибелі, яка непомітно поглинає всі колишні досягнення душі.

Тільки повне смирення перед Вищою Волею є ліками від цієї смертоносно́ї хвороби — гордині.

Гордий і себелюбний — «важкий»: він тоне в пороках, що обплутують його своєю тяжкістю, він зазнає поразки у своїй головній битві в житті!

Смиренний і безкорисливий — «легкий». І тому, ніщо у житті не може стати йому серйозною перепоною! Він може швидко надбати прозорість тіла і витонченість душі.

Сум і гнів — супутники гордості.

Спокій і радість — супутники бездоганного смирення.

У стані великого спокою — приймай неминуче.

Все у світі матерії підвладне Людині, що живе в Злитті з Дао.

Вона не має бажань, відмінних від Волі Дао, не має думок, що розходяться чимось з думками Великих Де.

Є багато людей — ті, які тільки чули про мудре і корисне, але так і не зробили це основою своїх життів, — а вже вважають себе знаючими і пишаться, думаючи, що їм немає рівних... Побач, як їхня гордість смішна у Світлі Істини!

Горда людина, яка має порочний розум, схильна бачити пороки в інших і засуджувати всіх оточуючих людей. Але вона не помічає недоліків у собі самій!

Воістину ж розумна людина, яка бачить недоліки іншого, буде усувати ті ж порочні якості в собі, неначе подивилася в дзеркало, поставлене перед ним Дао.

Допомогти іншим можна лише тоді, коли вони самі прагнуть до перетворення себе.

До тих, хто готовий почути, має сенс говорити, звертаючись до них.

Але не слід втручатися у долі тих, хто відкинув вказівки Дао.

Довершеномудрий дивиться на всі істоти з позиції Дао — очима, наповненими любов'ю. Він діє, зберігаючи Злиття з Дао — у Його Великому спокої. Його дії бездоганні, бо виходять з Дао, і тому докори порочних людей, Його не зачіпають.

Він невразливий для ненависті та засудження, бо такі емоції не можуть його схопити: адже Він живе в Дао!

Навіть Його тілу люди зла можуть зашкодити лише в тому випадку, якщо на це є Воля Дао.

Навчити людей — важка і невдячна праця. Але вона служить на благо Дао.

Нехай навіть із 9 тисяч людей лише 9 почують тебе насправді і лише один зуміє виконати сказане, — але й тоді користь буде великою! Бо той один здобуде досягнення більші, ніж усі 9 тисяч інших.

* * *

Якось Хуан-Ді сказав:

— Зараз тобі настав час повернутися до життя на самоті. Вирушимо в гори.

— Але Хуан-Ді! Адже ще стільки людей потребує моєї допомоги!

— Ну що ж, роби, як хочеш...

... Лао-Цзи направив осла в долину — туди, де вдалині виднілося чергове поселення... Він почав занурюватися в медитацію, але раптом помітив, що ослик сам змінив маршрут — і неспішно піднімається вгору по схилу.

Лао-Цзи звернувся до Хуан-Ді:

— Ти не схвалюєш моє бажання допомагати людям? Але ж Ти Сам нещодавно наставляв мене в цьому!

— Є різні способи та можливості це робити. Я, наприклад, зараз це теж роблю. І роблю — не лише з тобою. Я можу допомагати одночасно багатьом людям, бо володію Великою Силою Дао у всій повноті.

Не можна протистояти Дао навіть у дрібницях! Це важливо — навчитися відчувати Волю Дао саме завжди!

Повне підпорядкування розвиненого людського розуму Волі Дао — це один з пунктів навчання.

Якщо ти повністю відключиш здатність мислити — Я буду сміятися над тобою: Адже Мені не потрібні дурні! Але якщо твій розум чинитиме опір Моїй Волі, — то Я відійду вбік і чекатиму, коли ж ти, нарешті, знову захочеш зі Мною з'єднатися...

— Потрібно знайти «золоту середину»?

— Так. Тільки ретельно дотримуючись «золотої середини», ти утримуєшся на шляху до Дао! На цьому фоні Я вчу тебе відчувати найменші нюанси Волі Де та Дао!

Адже тепер підходить час тобі повністю з'єднуватися з Мосю Великою Силою!

Але для того, щоб отримати повноту такого злиття, необхідно освоїти вміння розчинятися. Потрібно вміти зникати у Безкрайньому Океані Дао!

Так само, як крапля води, падаючи у води, втрачає свої межі і стає невід'ємною частиною води, так само, як річка, впадаючи в океан, втрачає свою течію і береги, — так і душа повинна вміти повністю втрачати свою індивідуальність і особливість, вливаючись у Дао: щоб залишилися лише єдина Любов, єдина Мудрість і єдина Сила!

Ти навчився розчиненню в Злитті зі Мною.

Тепер ти маєш іти *вглиб* — у порівнянні з твоїм звичайним сприйняттям Мене!

Я — Собою — проклав Шлях від серця людини до Обителі Дао! Пройшовши його, ти тепер можеш завжди жити в злитті з Найтоншим!

Відчуй, який Я! Все, що не є Я, — подібно до одягу Мого Безмежного Вселенського Тіла Свідомості!

Відчуй Мої Всесвітні Велич та Силу!

Найменше коливання Моїх Рук здатне змінювати світи! Але, коли в цьому немає безпосередньої необхідності, Я зберігаю Великий Спокій.

Дао перебуває у стані Великого Спокою. І лише по Велінню Дао з Його Оселі виходить рух, що створює нову реальність.

Цей рух - є Творчий Божественний Вогонь Великих Де. Він є Сила, що проявляє або знищує складові частини Світобудови, а також контролює і спрямовує все, що відбувається.

Так Я керую всім, залишаючись у Злитті з Прозорим Спокоєм Океану Дао, в *Глибинах під Полум'ям Створюючим*.

Маючи матеріальне тіло або не маючи його, Я завжди відчуваю Собою весь Абсолют.

Тіло Моє, — якщо Я його створюю, — подібне до маленького пальця на одній з багатьох Моїх Рук. Я можу діяти за допомогою цього пальця, але не звужую відчуття Себе до цього настільки малого фрагмента життя всесвіту.

Ти теж можеш поступово розширювати своє сприйняття в цьому світі та в світах найтонших — собою-душею, охоплюючи любов'ю та спокоєм все більший обсяг багатомірної Світобудови.

Спочатку ти будеш ще не в повній мірі злитий з Силою. Але, знаходячи все більший досвід життя в Злитті з Дао, — зростає у Любові та Мудрості! Через це — ти поступово набиратимеш все більші можливості виявляти Велику Силу Дао.

Залишайся Одним — з нескінченним прозорим найтоншим станом Початкового Дао!

Не переходь межі Океану Дао, навіть входячи в оболонку свого тіла!

Притча одинадцята: Уроки пізнання Безсмертя

Цього дня Лао-Цзи пройшов на своєму вілючку чималий шлях гірськими стежками. Часто на крутих схилах він злазив і йшов пішки. Так вони здійнялися дуже високо.

Втомлені, вони вибрали місце для ночівлі.

Ослик взявся за свою вечерю — свіжу траву.

А Лао-Цзи зібрав сухого хмизу і розвів невелике багаття. Він дивився на вогонь.

Хуан-Ді також дивився на це багаття.

Спогади знову витіснили реальність цього моменту — не менш яскравою реальністю, що з'явилася з минулого життя...

* * *

Хуан-Ді та Його учні були на вершині гори. Нічне небо, засіяне зірками, обіймало їх з усіх сторін. Вітру не було. Тиша! Спокій!

Але було прохолодно.

Хуан-Ді простягнув руку — і спалахнуло величезне вогнище! Воно було напрочуд гарним: язика полум'я ніби танцювали свій особливий танок, а снопи іскор злітали до нічного неба, як вогняні нитки, з яких у простір ночі все сипалися і сипалися вогняні зірочки.

Учні відігрілися... Вони дивилися на багаття, яке заворожувало їх своєю красою!

Хуан Ді почав говорити в прозорій тиші ночі. Його м'який і глибокий голос з'єднував тих, хто

слухали і Того, Хто говорить і те, про що Він говорив, — в одне. Розуміння проникало в душі одночасно із звучанням слів.

— Запам'ятайте це багаття! Вам достатньо буде згадати образ цього вогнища, щоб потім завжди і в будь-яких обставинах — відчути Мене, Мою присутність!

Так само, як безмежний купол зоряного неба над усією Піднебесною завжди може нагадувати вам про Моє Буття, — так і цей вогонь дозволить згадувати про Мене і про Велику і Неосяжну Силу Дао, Яка, як і саме Дао, є скрізь, під усіма проявами матеріального світу. Вона є Мій Творчий Вогонь.

Але звикайте бачити і пізнавати різні Прояви Дао — у всьому на своєму шляху. Дао є невидимою опорою всього існуючого. Люди приходять на Землю, народжуючись, і йдуть, залишаючи виконане призначення своїх тіл, — а Дао незмінно існує *по іншу сторону* від «проявленого» світу.

Якщо людина пізнала Дао — її вже не заплутають сумніви!

Досконаломудрий, який пізнав Дао, може служити для людей орієнтиром. Він показує прикладом Свого життя те, як можна привнести порядок і спокій у світ, де панують розбрат і ненависть, як можна зберігати і примножувати в цьому хаосі любов і чистоту! Він може це зробити тому, що Він зберігає Єдність з Дао!

Досконаломудрі, що пізнали Дао, можуть вказувати Шлях іншим.

Вони — Своїми працями — сприяють удосконаленню всього і всіх!

Вони вливаються в Океан Дао і поповнюють Його Нескінченність — Собою.

Вони набувають Великий спокій Дао — і з Нього можуть виходити для звершень.

Кожна річ чи подія мають своє призначення. Досконаломудрі сприяють тому, щоб речі знаходили найкраще місце, а дії відбувалися вчасно.

Дао — всюдисуще! І всюдисущі Безсмертні, які досягли Єдність з Дао!

Набуття Безсмертя можливе для людини, але воно не дарується Моїми дивами. Найневдячніша і найтяжча праця над собою повинна передувати здобуттю великих досягнень та умінь.

Хто пізнає Дао, той вдосконалюється, наполегливо працюючи в медитаціях день у день, рік у рік. То така людина здатна, зрештою, знайти стан Безсмертного.

Можна сказати, що життя в тілі є причиною смерті. Але той, хто помер, вірніше, покинув тіло, той знає, що це не кінець, а початок іншого життя — життя без тіла. І таке життя може тривати довгі віки. Але стани, у яких відбувається воно, можуть сильно відрізнятись. Душа залишається на тому плані витонченості чи грубості, до якого звикла, маючи тіло.

Пізнають життя без тіл і ті, хто навчаються медитації, долаючи Шлях пізнання Найтоншого. Залишаючи на час медитацій свої тіла, вони не вмирають, але пізнають життя вільних від матерії свідомостей. Повертаючись потім у тіла, вони зберігають пам'ять про Небесне і вчаться підтримувати та вирощувати свої взаємини з Де та Дао.

Розвинена та сильна душа може легко покидати тіло з власної волі, залишаючи невелику ча-

стину свідомості в тілі. Тоді можна тілом продовжувати ходити, сидіти, лежати, адекватно реагувати на те, що відбувається навколо.

Якщо ми чинимо саме так, то з тілами не може статися жодної неприємності, про що розповідають деякі фантастичні історії про Безсмертних. Таке тіло насправді не з'їдять звірі і не поховають пастухи або селяни, що натрапили на нього.

... Хуан-Ді запропонував учням почати заповнювати тіла Його Створюючим Вогнем:

— Заповніть усі чакри та меридіани цим Вогнем. Нехай Вогнем стануть у кожного і свідомість, і тіло!

Можна наповнювати Створюючим Вогнем, як тіло в цілому, так і його дрібні деталі.

...Ще трохи зусиль — і тіла, і кокони учнів стали наповнені Божественним Вогнем.

А трохи глибше цього Великого Полум'я став явний для них Океан Дао — як Живий Глибокий і Безкрайній Прозорий Спокій.

Хуан-Ді допоміг учням увійти на деякий час у Нього.

Лао-Цзи почув слова Хуан-Ді, які здавалося, звернені тільки до нього:

— Поки що все зайве в тобі не спалено Створюючим Божественним Вогнем, поки є той, хто *входить*, хто *стає* цим Полум'ям, — це тренувальна медитація.

Але коли той, хто робить, зникне — то залишиться істинне Єдине Буття всіх Де в Безкрайності Дао.

... Лао-Цзи поринув у Безкрайній Спокій Дао і розчинився в Ньому.

Хуан-Ді продовжував:

— Ми, як душі, можемо жити, занурені в Полум'я Де або в Прозорий спокій Дао.

Увійдемо у Прозорий спокій усі разом! Тепер спробуємо дивитися *звідти* — на наші тіла і, починаючи з чакр та меридіанів, почнемо заповнювати їх станом Дао.

Ось так, тепер ви можете вчитися керувати своїми тілами з Дао, поступово заміщуючи ту частину свідомості, яку ви залишили для контролю за тілом.

Причому — на фоні Прозорості Дао — відразу будуть видні ті енергії свідомості, які ще не тотожні Найтоншому!

— Скільки ж років треба приділити цій роботі? — спитав один із учнів.

— Років сто, не менше, а для лінивих — і більше. Тому не всі доживають до безсмертя свого матеріального тіла, — пожартував Хуан Ді. — Але ж головне — це безсмертя душі, яка набуває властивостей і якості Дао і Божественних Де.

Зникнути в Дао, а потім знову проявляти Себе у Творінні — можуть тільки дуже великі Де.

Прозорість Дао абсолютно невразлива до будь-яких несприятливих впливів! Так що, — вчіться бути прозорими!

Можна рухами енергії свідомості по орбіті, чому Я вас навчав, виганяти з тіл все інше, крім Прозорого Спокою Дао. Тоді Дао залишиться бути присутнім у тілі, дедалі більше замінюючи його Собою.

Запам'ятайте цей момент! Зараз ви — у стані Де, що у Злитті з Дао! Ви відчуваєте Безсмертя на смак!

Але вам надалі потрібно буде поступово опанувати все це самотійно!

Отже — нехай найглибші *Глибини* будуть для вас зараз єдиним світом, що сприймається! Слухайте, відчувайте — тут: в Океані Прозорого Спокою! Звідси ви почуєте, якщо із Землі вас покличуть на допомогу! Ви зможете з'явитися перед втіленими — Душами, піднімаючись, подібно до Гір Світла-Вогню, з Глибин Океану Дао!

Потім Я навчу вас, як рухатися так само і тілесно.

Пам'ятайте також, що наша мета — не те, щоб навчити людей вірити в чудеса. І без нас вистачає авторів чарівних історій про Безсмертних, які можуть робити все, що їм заманеться. Це — мрія багатьох: виконувати будь-які свої примхи та бажання.

Але той, хто служить Дао, ніколи не виконує свої бажання! Лише бажання Дао та Де служать керівництвом до дій!

Навіть своє тіло не буде рятувати від смерті справжній даос, якщо на те не буде Волі Дао... Він просто прийме, залишаючись у великому спокої, смерть тіла — і з'єднається душею з Дао в Обителі всіх Досконаlih.

Залишивши назавжди Свої, що відслужили тіла, Де служать Дао і людям — являючи Свої Божественні Лики для контактів з втіленими шукачами Дао, даруючи поради, керуючи їхніми долями.

* * *

Лао-Цзи знову сидів біля маленького вогнища, з ним поруч мирно пощипував траву білий віслючок.

Лао-Цзи тепер легко надовго утримувався у Великій Прозорості Океану Дао.

Хуан-Ді розпочав бесіду, ніби вона не переривалася проміжком між втіленнями Лао-Цзи:

— Продовжимо урок, який ми не завершили у твоєму минулому втіленні.

Я розповім тобі ще трохи про таку Єдність з Дао, яку називають здобуттям Безсмертя.

Спочатку душа осягає Велику Єдність з Дао. Залишивши на Землі своє матеріальне тіло — на час медитації або назавжди — такий Подвижник легко вливається в Безкрайній Океан Дао.

Але, як я вже казав, можливо і тіло зробити безсмертним. Для цього потрібні нові чималі зусилля і довге життя душі в єднанні з Дао. Тіло людини може тоді стати подібним до чудесної чаші, яка завжди наповнена Дао і носить Дао в собі!

Це — те Надбаня, яке дійсно варто набувати!

Звичайне людське тіло неміцне і схильне до будь-яких впливів, воно легко може бути пошкоджене, воно старіє і вмирає.

Але можна створити безсмертне тіло, сповнене Безсмертя Дао. Таке тіло носить у собі Дао і через нього Дао легко виявляє Свою Силу. Це тіло не схильне до старіння та хвороб, його можна легко розчиняти і відтворювати знову.

Так, можна жити саме в настільки глибокій мірі Злиття з Дао і при цьому залишатися власником тіла.

Живучи так, можна легко вивчити механізм створення будь-яких форм із безформного і, навпаки, їх розчинення у безформному. Тоді Ти зможеш брати участь — Силою Дао — у цих процесах.

Притча дванадцята: **Народження Безсмертного** **Лао-Цзи**

Лао-Цзи сидів у глибокій медитації.

Полум'я нематеріального багаття освітлювало Хуан-Ді та Інших Безсмертних, що зібралися біля цього вогню.

Лао-Цзи промовив:

— От і все. Праця мого життя завершена, рукопис книги про Дао і Де передав в надійні руки. Переписувачі вже взяли її розмножити, щоб зберегти на віки.

Я закінчив усі свої справи і готовий до смерті тіла. Я готовий покинути повністю цей світ і перейти до життя з Вами серед усіх Безсмертних в Обителі Дао.

Хуан-Ді відповів:

— Добре! Іди зі Мною до Глибин, Я приймаю Тебе!

А тепер — розчиняй Себе, як Ти вмєш, — повністю у Великому Єдиному Ми, Яке називають Дао.

...Лао-Цзи здалося, що він залишив свою матеріальну оболонку назавжди.

Він став і прозорим спокоєм океану Дао, і вогнем, що виходить із Нього.

Колишнього Лао-Цзи тепер не було. Він став одним з Безсмертних Де, що існують в Єдності з Силою, Яка створює матеріальні світи і керує ними.

...Для Лао-Цзи було великою несподіванкою знову повернутися в тіло. Але воно вже не було колишнім. Він легко міг прибрати його частинки, розчинивши їх у безформному, — або відтворити тіло знову в будь-якому місці.

Океан Дао переміщався тепер разом з Лао-Цзи, ніби несучи на гребені Своєї Хвилі заповнене *Єдиним Ми* тіло Лао-Цзи.

Так — тепер випало на долю Лао-Цзи нести велику Мудрість і виявляти Силу Дао і Де — втіленим людям, сприймаючи все, що відбувається з ними, з Єдності з Дао.

Післямова

Лао-Цзи знайшов Повноту Безсмертя — і протягом століть Він допомагав людям пізнавати Істину. Його тіло більше не змінювало вигляд і не було схильне до хвороби і смерті.

Він не намагався залишити у віках своє ім'я. Але Він прагнув подарувати людям ту Мудрість, носієм якої Він став, — великі знання про Дао та Де.

Небагато знали про нього люди... Але те, що називають *даосизмом*, — укорінювалося і зміцнювалося в Піднебесній, завдяки Йому.

Бувало, Він чув людські розмови про Себе — та посміхався...

... Одного разу Він підійшов до групи жваво розмовляючих людей і почув:

— Ті, хто бачили цього мудреця на білому віслючку, кажуть, що Він їздить, сидячи на ньому спиною вперед і навіть не дивиться, куди їде! — сказав один із тих, що розмовляли.

— А ще кажуть, що цей віслючок може подолати за день будь-яку, навіть дуже велику відстань, хоч тисячу лі, і що коли мудрець зупиняється на ночівлю, — він складає віслюка, як паперового, а коли треба їхати — знову розкладає — і той оживає!

— Та ні, він на волі їздить! — заперечив інший.

— Не на волі, а на буйволі! — сперечався третій.

— Звичайно, на волі! І возить за собою віз рукописів!

— Ні! Куди там — віз? Десять возів! Він же мудрець!

— Так, Він — Досконаломудрий! Він читає думки людей, знає минуле і майбутнє, може виліковувати будь-які хвороби лише одним зіллям, яке возить у гарбузі-горлянці, і може навіть воскресати померлих! — випалив на одному подиху перший з тих, хто говорив, що пишався своїми глибокими знаннями про життя Безсмертних.

— Одні звать його Чжан Го-Лао, інші називають Лао-Цзи!

— Та ні! Лао-Цзи — той якусь одну книгу написав! А цей Лао, коли став Безсмертним, злетів і

зник, а його одяг впав на землю, і його учні поховали цей одяг!

— А чому його малюють із гілками дерева на голові?

— Це не його так малюють!

Лао-Цзи підійшов ближче до тих, хто сперечається, і привітав їх.

Вони дуже зраділи та запитали:

— Ти, очевидно, людина вчена! Розміркуй: хто з нас має рацію?

— Хіба має значення: їздив мудрець на віслючку чи ходив пішки? Важливо те, чого він навчав. Ви читали книгу про Дао та Де?

— Ні, ми не вміємо читати...

... І тоді Лао-Цзи повідав цим людям небагато з того, що знав, щоб вони могли здійснювати це в життях своїх. Але Він не назвав Себе.

... Так і жив Він, з'являючись і зникаючи в різних куточках Піднебесної, потроху допомагаючи багатьом, а небагатьох, уже готових до того, посвячував на Шляху пізнання Дао.

... Якось Лао-Цзи почув, як юнаки з даоського монастиря обговорюють його книгу про Дао та Де. Вони сперечалися, довго розмірковували про слова.

Лао-Цзи скромно сів поряд і слухав.

До тих, хто сперечався, підійшла дівчина і теж стала слухати. Але юнаки перестали міркувати про пізнання Дао і сказали їй, що доля жінок — тільки мити посуд і доглядати дітей.

І тоді Лао-Цзи заговорив. Він нагадав про те, що Шлях пізнання однаково існує для чоловіків і для жінок. І став відкривати перші прості кроки цього Шляху.

І юнаки, і дівчина із завмиранням серця слухали Його слова — тому, що кожне Його слово було скріплене Істиною, і це неможливо було не відчувати.

І тоді деякі з них наважилися стати учнями Безсмертного Лао-Цзи.

...Так повторювалося раз-по-раз, і дуже багатьох провів Лао-Цзи в Обитель Дао.

...Можливо, тепер — ваша черга?

Рекомендована література

1. Антонов В.В. — Як пізнається Бог. Автобіографія вченого, який вивчав Бога. "New Atlanteans", 2008.

2. Антонов В.В. (ред.) — Як пізнається Бог. Книга 2. Автобіографії учнів Бога. "New Atlanteans", 2008.

3. Антонов В.В. (ред.) — Духовна робота з дітьми. "New Atlanteans", 2008.

4. Антонов В.В. (ред.) — Дао-Де-Цзин. "New Atlanteans", 2008.

5. Антонов В.В. (ред.) — Класика духовної філософії та сучасність. "New Atlanteans", 2008.

6. Антонов В.В. — Екопсихологія. «New Atlanteans», 2008.

7. Антонов В.В. — Лісові лекції про Вищу Йогу. "New Atlanteans", 2008.

8. Антонов В.В. — Духовне серце — Релігія Єдності. "New Atlanteans", 2008.

9. Антонов В.В. — Анатомія Бога. "New Atlanteans", 2010.

10. Антонов В.В. — Життя для Бога. Книга для тих, хто прагне Свободи! "New Atlanteans", 2010.

11.Зубкова А.Б. — Казка про царівну Несміяну та Івана. "New Atlanteans", 2007.

12.ЗубковаА. А.Б. — Добриня. Билини. "New Atlanteans", 2008.

13.Зубкова А.Б. — Діалоги з Піфагором. "New Atlanteans", 2008.

14.Зубкова А.Б. — Божественні Притчі. "New Atlanteans", 2008.

15. Зубкова А.Б. — Книга Народжених у Світлі. Одкровення Божественних Атлантів. "New Atlanteans", 2008.

16.Теплий А.В. — Книга Воїна Духа. "New Atlanteans", 2008.